

osada; jsouť součástíkou nákladů, spojených se správou osady, z čehož plyne, že musí býti kryty stejným způsobem jako vydání ostatní. Tvrdí-li st-lé, že nemají na vodovodu zájmu, není okolnost ta i kdyby tomu tak skutečně bylo, nikterak pro osvobození jich od povinnosti poplatní rozhodná. Nss již opětovně, zejména též v nál. Boh. A 6584/27, posléze pak v nál. Boh. A 9066/31 vyslovil právní názor, že podle zásadního stanoviska, které obecní finanční novela shodně s českým obecním zřízením z r. 1864 zaujímá, není měřítkem, podle něhož poplatník obecní přispívá na úhradu vydání obecních, jeho individuální zájem na tom kterém zařízení obce, nýbrž že veškeré výlohy obecní mají členové svazku obecního nésti bez ohledu na prospěch, který jim ze zařízení obecního plyne. Chce-li zákon poplatnou povinnost podmíniti individuálním zájmem nebo mírou prospěchu jednotlivce, normuje to výslovně jako výjimku ze zásady, jako je tomu na př. při t. zv. výlohách zvláštních podle § 25 obec. fin. nov. Ale ustanovení toto, jež by jediné mohlo přijíti v úvahu, vztahuje se jen na vydání, učiněná výhradně v zájmu jednotlivých vrstev občanstva, nebo jednotlivých částí okrsku obce, nebo jednotlivých členů obce a jen tato vydání uvalují se toliko na tento užší kruh účastníků zcela. Nezáleží tedy na tom, že zařízení tomu kterému poplatníku neprospívá, nýbrž na tom, že může toliko užšímu kruhu poplatníků prospívati. Že pak vydání na osadní vodovod, o které ve sporném případě jde, ke zvláštním výlohám v tomto smyslu nepatří, je mimo pochybnost. Není tedy možno ani tuto námitku uznati důvodnou. — — —

Č. 9414.

Stavební právo: O mezích rekursní legitimace obce v řízení stavebním.

(Nález ze dne 12. října 1931 č. 6448/29.)

Prejudikatura: Boh. A 3703/24, 4154/24.

Věc: Městská obec T. proti zemskému správnímu výboru v Praze o rekursní legitimaci ve stavební věci.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Podáním z 2. prosince 1927 požádali manželé Bedřich a Růžena J. u městského úřadu v T., aby dřevěná kolna, kterou postavili ve dvoře svého domu čp. . . . v T. bez stavebního povolení, byla s konstruktivními změnami v žádosti zároveň navrženými dodatečně schválena. Výměrem z 20. března 1928 městský úřad jako stavební úřad v T. žádost tu zamítl z ohledů veřejných a stavebně-policejních, ježto přízemní přístavba kolny k dvoupatrové novostavbě žadatelů na straně jedné a ke školní budově, tvořící architektonický celek, na straně druhé značí nepěknou přístavbu, která zvlášť svou protáhlou tvářností působí z ulice neharmonicky.

Rekursu manželů J-ových osk. v T. usnesením ze 4. června 1928 vyhověla, dospěvši provedeným místním ohledání k přesvědčení, že sporná přístavba vzhledem k navrženým změnám není s to, aby celkový obraz

zvláštní měrou rušila, tím méně, když jest z ulice velmi málo viditelná a když stavebníci projevili ochotu učiniti požadavkům v příčině policie požární a krasocitu zadost tím, že dřevěnou zadní stěnu, jakož i dřevěný štít na straně gymnasia zřídí z cihlového zdiva a tento poslednější přiměřeně vyzdobí.

Odvolání městské obce T., v němž bylo vytýkáno, že osk neposoudila místní poměry objektivně a že ani navrhovanými rekonstrukcemi nebude nepěkný vzhled celé přístavby odstraněn a požadavkům požárně-policejním vyhověno, zsv v Praze nař. rozhodnutím odmítl pro nedostatek rekursní legitimace obce, poněvadž tato není oprávněna stěžovati si do rozhodnutí nadřízené instance stavební v otázkách, o kterých sama rozhodla jako stavební úřad v I. instanci.

Stížnost napadá toto rozhodnutí pro nezákonnost tvrdíc, že obec se z usnesení osk neodvolala jako stavební úřad, nýbrž jako soused, t. j. jako majitelka uličních pozemků č. kat. . . , jež s domem manželů J-ových hraničí, a že jako takové jí nelze upírati právo povolení sporné stavby odporovati.

Nss neshledal stížnost důvodnou.

Podle komis. protokolu ze 13. března 1928 nevznesla obec proti žádanému dodatečnému schválení sporné stavby při stav. komisi vůbec námitek. Teprve v rekursu k zsv namítala, že nelze stavbu povolit z důvodů estetických a požárně-policejních. Než nehledě ani k tomu, že oprávnění st-lky, uplatňovati obě tyto námítky z titulu tvrzeného nyní práva sousedského, zaniklo podle § 35 čes. stav. řádu preklusí, poněvadž právě žádná z námitek těch nebyla vznesena již při stav. komisi, nejde v příčině důvodů estetických vůbec o právo sousedské, nýbrž podle ustálené judikatury (srov. nář. Boh. A 3703/24, 4154/24 a j.) o veřejný zájem stavebně policejní, který povolána jest obec chrániti jen jako nositelka stavební kompetence úřední, ve kteréžto relaci jí však, jak žal. úřad právem vyslovil, proti rozhodnutí nadřízené instance stavební rekursní legitimace nepřísluší.

Pokud pak týče se vytýkané závadnosti stavby s hlediska policie požární, nemohl nss ani v odmítnutí takto formulované námítky — i kdyby in abstracto bylo lze uznati výtku tohoto druhu za námítku sousedskou — shledati v daném případě nezákonnost, poněvadž st-lka ve svém rekursu netvrdila porušení nějakého předpisu stav. řádu, daného k ochraně sousedstva před nebezpečím ohně a vůbec ani jinak neoznačila onen konkrétní zájem, v němž s tohoto hlediska pokládá se jako majitelka sousedního uličního pozemku, po případě jako správkyň veřejného statku nař. povolením stavby za dotčenou. Za tohoto stavu věci právem žal. úřad v prostém poukazu k ohledům policie požární nespatořoval rovněž námítku sousedskou, nýbrž hájení zájmu veřejného, a platí tedy co do legitimace stěžující si obce k uplatňování také této námítky to, co řečeno svrchu již o námítce z důvodů estetických.

Č. 9415.

Zaměstnanci veřejní. — Samospráva okresní:
Okresní úředník ve veřejnoprávním poměru služebním na odpočinku má